

16.06.2025

Pomorski Wojewódzki Konserwator Zabytków

RD.5140.77.2022.KP

Gdańsk, dn. 10.06.2025 r.

D E C Y Z J A
w sprawie wpisania do rejestru zabytków

Działając na podstawie następujących aktów prawnych:

- (1) Ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. — Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz.U. z 2024 r., poz. 572) [KPA]: art. 104;
- (2) Ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (tekst jednolity: Dz.U. z 2024 r., poz. 1292) [UOZ]: art. 3 pkt 1, art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. g, art. 7 pkt 1, art. 8, art. 9 ust. 1 i 2, art. 89 pkt 2, art. 91 ust. 4 pkt 3 – 4, art. 93 ust. 1, art. 94 UOZ;

W wyniku postępowania administracyjnego wszczętego i prowadzonego z urzędu;

Pomorski Wojewódzki Konserwator Zabytków
o r z e k a

wpisać do rejestru zabytków województwa pomorskiego następujący zabytek:

park w zespole dworsko-parkowym w Królewskiej Dolinie w Gdańsku
usytuowany na działkach ewidencyjnych o nr: 221, 220, 215 (część), 436/11 (część), 217, 216/2,
216/1, 213/6 (część), 213/5, 222, 224/4 (część), 224/3, 244/2 (część), 242, 243, 241, 240/2 (obr. 054)
wraz z reliktami bramy wjazdowej zlokalizowanymi na działce ewidencyjnej o nr 244/2 (obr. 054)
(gmina m. Gdańsk, powiat Gdańsk, woj. pomorskie)

księgi wieczyste: GD1G/00093591/0, GD1G/00153536/6, GD1G/00016119/5, GD1G/00027097/4,
GD1G/00027097/4, GD1G/00016119/5, GD1G/00051894/8, GD1G/00076199/7, GD1G/00047696/9,
GD1G/00047696/9, GD1G/00047697/6, GD1G/0001436/9, GD1G/00255341/7, GD1G/00255354/1
prowadzi w Sądzie Rejonowym Gdańsk-Północ w Gdańskim, III Wydział Księg Wieczystych;
własność: Energa-Operator SA, Quantum Fund SA, Gmina Miasta Gdańska, Politechnika Gdańska, Skarb
 Państwa;
granice wpisu: wpisem do rejestru objęto park wraz z reliktami bramy wjazdowej w granicach
zaznaczonych na załączniku graficznym do decyzji, stanowiącym integralną jej część.

U Z A S A D N I E N I E

Postępowanie administracyjne w sprawie wpisu do rejestru zabytków parku w zespole dworsko-parkowym w Królewskiej Dolinie w Gdańsku (działki ewidencyjne w obrębie 54 o nr: 221, 220, 215 (część), 436/11 (część), 217, 216/2, 216/1, 213/6 (część), 213/5, 222, 224/4 (część), 224/3, 244/2 (część), 242, 243, 241, 240/2) wraz z dwoma budynkami zlokalizowanymi na działce o nr 224/3 oraz reliktami bramy zlokalizowanymi na działce o nr 244/2 wszczęto z urzędu zawiadomieniem RD.5140.77.2022.KP z dn. 27.02.2023 r., oznaczając teren objęty tym postępowaniem na załączniku graficznym. Jedną z prawnych form ochrony konserwatorskiej jest wpis do rejestru zabytków. Zgodnie z art. 9 ust.1 UOZ wojewódzki konserwator zabytków może wydać taką decyzję z urzędu lub na wniosek właściciela zabytku albo użytkownika wieczystego gruntu, na którym zabytek się znajduje. Przepis ten jest ściśle związany z zadaniami organu ochrony zabytków, wyznaczonymi w art. 4 UOZ, umożliwiając wojewódzkiemu konserwatorowi zabytków podejmowanie działań mających na celu zapewnienie warunków prawnych, organizacyjnych i finansowych umożliwiających trwałe zachowanie zabytków oraz ich zagospodarowanie i utrzymanie (pkt 1) oraz zapobieganie zagrożeniom mogącym spowodować uszczerbek dla wartości zabytku (pkt 2).

Przedmiotowy zabytek znajduje się na obszarze objętym ochroną na mocy zapisów w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego rejonu ulicy Nowej Politechnicznej od ul. Rakoczego do zabudowań Politechniki Gdańskiej w mieście Gdańsk (Uchwała nr III/33/2002 Rady Miasta Gdańsk z dn. 5 grudnia 2002 r.). Zgodnie z zapisami planu zabytkowy zespół dworsko-parkowy znajduje się w strefie ochrony dziedzictwa kulturowego oraz w strefie ochrony archeologicznej. Zapisy planu obligują do zachowania istniejącego drzewostanu za wyjątkiem realizacji cięć sanitarnych, wprowadzania nowych nasadzeń zgodnie z założeniem historycznym oraz zachowania istniejącego systemu wodnego parku. Nadto park dworski z reliktem historycznej bramy figuruje w wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków.

Pomimo występowania powyższych form ochrony prawnej, z uwagi na wybitne wartości kulturowe zabytku przedstawione w uzasadnieniu niniejszej decyzji, Pomorski Wojewódzki Konserwator Zabytków (dalej jako „PWKZ”) uznał za zasadne wzmacnienie jego ochrony konserwatorskiej poprzez wpis do rejestru zabytków.

W toku prowadzonego postępowania administracyjnego ustalono jego strony. Stroną postępowania jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności ze względu na swój interes prawnego lub obowiązek (art. 28 KPA). Wpis do rejestru zabytków ogranicza prawo własności, nakładając na właściciela lub posiadacza zabytku dodatkowe prawa i obowiązki, wynikające m.in. z przytoczonych w pouczeniu przepisów. Stan prawnego nieruchomości ustalono na podstawie ksiąg wieczystych i wypisów z ewidencji gruntów.

Pismem z dn. 03.09.2024 r. (data wpływu: 04.09.2024 r.) Towarzystwo Opieki nad Zabytkami Oddział w Gdańsku (dalej w skrócie „TONZ”) złożyło wniosek o uznanie za stronę w postępowaniu dot. wpisu do rejestru „Parku w Dolinie Królewskiej wraz z murowaną bramą wjazdową”.

Zgodnie z art. 31 § 1 pkt. 2 KPA organizacja społeczna może w sprawie dotyczącej innej osoby występować z żądaniem dopuszczenia jej do udziału w postępowaniu jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji i gdy przemawia za tym interes społeczny. Po przeanalizowaniu wniosku TONZ oraz jego statutu, PWKZ postanowieniem z dn. 30.10.2024 r. dopuścił TONZ do udziału na prawach strony w przedmiotowym postępowaniu.

Pismem z dn. 22.01.2025 r. (data wpływu: 29.01.2025 r.) Stowarzyszenie Dolina Królewska (dalej w skrócie „Stowarzyszenie”) złożyło wniosek o dopuszczenie do udziału na prawach strony w postępowaniu dotyczącym wpisu do rejestru zabytków „Parku w Dolinie Królewskiej wraz z murowaną bramą wjazdową”. Po przeanalizowaniu wniosku Stowarzyszenia oraz jego statutu PWKZ postanowieniem z dn. 31.03.2025 r. dopuścił Stowarzyszenie do udziału na prawach strony w przedmiotowym postępowaniu.

Zawiadomieniem z dn. 05.05.2025 r. strony zostały skutecznie powiadomione o zakończeniu postępowania dowodowego, możliwości zapoznania się z aktami sprawy oraz złożenia uwag i wniosków w określonym terminie.

W świetle zebranych materiałów dowodowych ustalono co następuje:

Historyczny park w zespole dworsko-parkowym w Królewskiej Dolinie znajduje się u podnóża zalesionych wzgórz morenowych oddzielających Królewską Dolinę od Jaśkowej Doliny. Uwarunkowania przyrodnicze w postaci pagórkowatego terenu z potokiem umożliwiły założenie w XVII wieku ogrodu tarasowego. Centralnym elementem parku jest klasyczny dwór (wpisany do rejestru zabytków decyzją z dn. 15.10.1973 r. pod nr A-768) z prostokątnym stawem na osi od strony południowej.

Teren na którym znajduje się park Królewskiej Doliny po raz pierwszy wzmiarkowano w 1614 r. gdy właścicielem posiadłości o nazwie *Zum Grünen Brunnen* był Hans Bendzen. W 1654 r. ziemie nabył kupiec Zachariasz Zappio wraz z żoną Katarzyną. Małżeństwo pobudowało tu swą letnią rezydencję początkowo zwaną Zielonym Dworem (niem. *Grünerhof*). W 1677 r. we dworze naradę z przedstawicielami cechów gdańskich odbył król Jan III Sobieski, na pamiątkę czego monarcha nadał posiadłości nazwę Królewska Dolina (łac. *Regia Vallis*, niem. *Königsthahl*), a dobra uwolnił od podatków. W 1710 r. we dworze przez kilka miesięcy rezydował król August II Mocny. W XIX wieku destrukcyjny wpływ na założenie miały wojny napoleońskie.

Po śmierci Zachariasza Zappio w 1680 r. majątek przechodził w ręce rozmaitych właścicieli m.in. Thomasa Tympffa, Wilhelma Lumsdala, Balthasara Hegemeistera, Salomona Gottlieba Elstorpfa, rodziny Soermanns, co skutkowało przekształceniemi oraz jego stopniową degradacją. W 1883 r. władze pruskiej prowincji wykupiły posiadłość dla potrzeb wznowienia siedziby Zakładu dla Niewidomych im. Wilhelma i Augusty. Nowy, wielokondygnacyjny budynek nieodwracalnie zaburzył integralność przestrzenną założenia dworsko-parkowego. Po II wojnie światowej, w 1947 r. dwór przeznaczono na cele przedszkolne, wydzielając przy tym fragment parku dla potrzeb funkcjonowania placówki. Pozostała część parku o powierzchni około 2 ha została upaństwowiona i udostępniona mieszkańcom. Aktualnie park jest w większej części własnością Miasta Gdańska, zarządzaną przez Gdańskiego Zarządu Dróg i Zieleni.

Istniejące materiały kartograficzne wskazują na ciągłość lokalizacji założenia w tym samym miejscu. Plany ogólnomiejskie i plany dzielnicy Wrzeszcz z różnych okresów począwszy od połowy XVIII wieku, ukazują położenie parku pomiędzy obecnymi ulicami Sobieskiego (niem. Königstaler Weg) i Do Studzienki

(niem. *Heiligenbrunnerweg*). Na ich podstawie można stwierdzić, że park był większy niż współcześnie. Przypuszczalnie pierwotnie granice zespołu od strony zachodniej sięgały wzniesień stoku parku leśnego od strony Jaśkowej Doliny. Brak jest natomiast materiałów archiwalnych przedstawiających dokładne, pierwotne granice założenia.

Park projektowano i kształtowano etapami w II połowie XVII oraz w XVIII wieku. Czerpiąc z tradycji ogrodów późnorenesansowych park rozplanowano tarasowo dzięki czemu spacerowiczom zapewniono wyjątkowe widoki z i na ogród, jak również na jego malownicze otoczenie. Dobór szerokiej palety kwiatów oraz krzewów był ówcześnie możliwy z tytułu monopolu Gdańska w basenie Morza Bałtyckiego w zakresie handlu nasionami i roślinami ogrodowymi. Za cechy czerpiące ze stylu barokowego należy uznać wprowadzenie akcentowanej głównej osi kompozycyjnej pierwotnie zakończonej od strony północnej widokiem na morze, a od strony południowej glorietą oraz wykorzystanie formowanych alei i żywopłotów. Ponadto zgodnie z duchem baroku ogród wyposażono w niezachowane do naszych czasów liczne przedstawienia rzeźbiarskie oraz małą architekturę m.in. pawilony, altany, groty.

Głównym elementem zespołu jest usytuowany w północnej części parku dwór do którego od strony wschodniej (obecnie ul. Sobieskiego) prowadzi aleja lipowa. Pierwotnie aleję wieńczyła trójprzelotowa brama wjazdowa złożona z dwóch murowanych furtek dla pieszych oraz centralnego przelotu bramnego. Do dnia dzisiejszego zachowały się relikty lewej furtki, a jej historyczny kształt znany jest z archiwalnej ikonografii. Na południe od dworu znajduje się park rozpościerający się na opadającym w kierunku wschodnim zboczu. Formę przestrzenną parku wyznaczyły warunki naturalne – pagórkowata rzeźba terenu oraz obecność potoku. Takie warunki umożliwiły realizację czytelnego do dziś zamysłu kompozycyjnego opartego na trójpoziomowym układzie tarasowym.

W części południowej parku znajdują się dwa prostokątne stawy usytuowane na osi północ-południe oraz kilkumetrowa kamienna kaskada. Pierwotnie elementem systemu wodnego była również fontanna. W południowo-zachodniej części parku znajduje się sztucznie usypany kopiec w kształcie świętej piramidy pełniący pierwotnie podwójną rolę: lodowni w formie grotu oraz parnasa z widokiem rozpościerającym się na Wrzeszcz i Zatokę Gdańską. Widok został nieodwracalnie zakłócony pod koniec XIX wieku kiedy wybudowano gmach Zakładu dla Niewidomych. W tym miejscu park przylega bezpośrednio do lasu. Południowo-wschodnia część parku ma charakter naturalistyczny, o podłożu częściowo podmokłym. W dolnej części parku zachował się nieregularny, pierwotnie gospodarczy staw. Historycznie północno-wschodni narożnik obecnego parku zajmował ogród warzywny.

Znaczna część drzew nosi ślady dawnego formowania - są to pozostałości pierwotnie regularnego ogrodu. Dotyczy to m.in. alei grabowej nad dolnym stawem (w narożniku północno-wschodnim), rzędu klonów jaworów wzdłuż drogi od strony północnej parku, alei lipowej wzdłuż wjazdu od strony wschodniej, szpalierów lip okalających środkowy staw. W środkowo-wschodniej części parku znajduje się grab pospolity uznany za pomnik historii. Na starodrzew składają się następujące gatunki drzew: lipa drobnolistna, grab pospolity, kasztanowiec pospolity, jesion wyniosły, wierzba płacząca, olsza czarna, świerk pospolity, modrzew, buk pospolity, leszczyna, jabłoń, klon jawor.

W ocenie PWKZ dwa budynki mieszkane zlokalizowane na działce ewidencyjnej nr 224/3 obr. 054, pod adresem ul. Do Studzienki 36a, nie przedstawiają wartości artystycznych, historycznych lub naukowych w stopniu uzasadniającym objęcie ich ochroną na mocy niniejszej decyzji jako elementów przynależnych do historycznego parku. Budynki zostały mocno przekształcone względem stanu pierwotnego, na skutek czego nastąpił znaczny zanik ich pierwotnej substancji zabytkowej. Ponadto należy podkreślić, że obiekty figurują w gminnej ewidencji zabytków i z tego tytułu są chronione konserwatorsko.

Zgodnie z definicją prawną określona w art. 3 pkt 1-2 UOZ zabytek to nieruchomość lub rzecz ruchoma, ich części lub zespoły, będące dziełem człowieka lub związane z jego działalnością i stanowiące świadectwo minionej epoki bądź zdarzenia, których zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość historyczną, artystyczną lub naukową. Wszystkie te przesłanki zachodzą w przypadku przedmiotowego zabytku. Bezspornie nie mamy tu więc do czynienia z przypadkowym dziełem przyrody lecz dziełem zaprojektowanym przez człowieka. Powyższe oraz zgromadzony materiał

dowodowy, nie pozostawiają wątpliwości, co do uznania parku w zespole dworsko-parkowym w Królewskiej Dolinie wraz z reliktami brany wjazdowej za zabytek wypełniający kryteria ustawowej definicji zabytku. W myśl art. art. 6 ust.1 pkt 1 lit. g) UOZ ochronie i opiece podlegają – bez względu na stan zachowania: parki, ogrody i inne formy zaprojektowanej zieleni. W art. 7 UOZ jako jedną z form ochrony wskazano wpis do rejestru zabytków.

wskazano wpis do rejestru zabytków.

Będący przedmiotem tej decyzji park to obszar o uporządkowanej, czytelnie określonej, zamierzonej kompozycji opartej na trójpoziomowej strukturze, ciągach komunikacyjnych oraz wodnych o określonym przebiegu, powiązaniach widokowych, świadomie rozmieszczonych nasadzeniach i przemyślanym doborze ich gatunku. Należy podkreślić, że system wodny oparty na trzech basenach powiązanych potokiem to dzieło myśli inżynierijnej, zasadniczo funkcjonujące po dzień dzisiejszy. Park w Królewskiej Dolinie wyróżnia utrwalony przez setki lat i nadal kontynuowany sposób zagospodarowania.

Wobec powyższego, ze względem na wysoki stopień zachowania substancji zabytkowej, tak w odniesieniu do kompozycji poszczególnych elementów założenia jak i cennej gatunkowo i wiekowo zieleni, jednoznacznie orzec można o wysokich wartościach artystycznych parku o cechach założen północnorenesansowych i barokowych. Nie bez znaczenia pozostają tu również wartości historyczne i naukowe tego zabytku. Lokalizacja, kompozycja, sposób zagospodarowania zaświadczają o trendach, obowiązujących w dziedzinie architektury krajobrazu w XVII/XVIII – wiecznej Europie. Unikatowe położenie, komponowany charakter wykorzystujący zróżnicowanie wysokości i rzeźbę terenu, obecność źródeł wody, koniunktura sprzyjająca pozyskiwaniu wyszukanych gatunków roślin i drzew – wszystkie te elementy znalazły swoje odzwierciedlenie w przypadku opisywanego parku stanowiąc źródło do badań nad sztuką kształtowania podmiejskich rezydencji gdańskich patrycjuszy. Istotnym pozostaje również fakt, że rezydencja Zachariasza Zappio była miejscem wizyt monarchów: Jana III Sobieskiego i Augusta II Mocnego. Ponadto w aspekcie wartości historycznej park stanowi materiałne świadectwo określonego okresu w dziejach Gdańska oraz jego możliwych obywateli. W zakresie prezentowanych wartości naukowych parku należy podkreślić, że jest to zachowany w Gdańsku przykład wykwintnej sztuki ogrodowej - dzieło o niebagatelnym rozmachu, pozwalające na prześledzenie rozwoju sztuki kształtowania ogrodów w XVII i XVIII wieku.

ogrodów w XVII i XVIII wieku.

Wobec przedstawionej wyżej argumentacji, w odniesieniu do przedmiotowego zabytku, tj. parku w zespole dwurzędowym wraz z reliktami bramy wjazdowej, zasadnym pozostaje uznanie tego parku i wchodzących w jego skład elementów za zabytek w rozumieniu ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, posiadający wysokie wartości artystyczne, historyczne i naukowe uzasadniające objęcie ochroną konserwatorską poprzez wpis do rejestru zabytków.

Zabytkami, pojętymi ochroną konserwatorską poprzez wpis do rejestru zabytków. W dobrze pojętym interesie społecznym jest zachowanie dla przyszłych pokoleń dziedzictwa historycznego oraz kulturowego regionu jako dobra wspólnego, co zagwarantowano w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dn. 2 kwietnia 1997 r. Rzeczpospolita Polska strzeże dziedzictwa narodowego (art. 5 Konstytucji), stwarza warunki upowszechniania i równego dostępu do dóbr kultury, będącej źródłem tożsamości narodu polskiego, jego trwania i rozwoju (art. 6 pkt 1 Konstytucji), a obowiązkiem obywatela jest troska o dobro wspólne (art. 82 Konstytucji). W interesie społecznym jest zachowanie tych dzieł, które w największym stopniu dokumentują przeszłość, świadczą o tożsamości regionu, ilustrują przemiany polityczne, społeczne lub gospodarcze, reprezentują określone zjawiska artystyczne i kształtują wspólną przestrzeń kulturową. W omawianym przypadku stopień zachowania omówionych powyżej wartości historycznych, artystycznych i naukowych zabytku jest tak znaczący i wieloraki, że w interesie społecznym jest jego ochrona prawną poprzez wpis do rejestru zabytków.

Na tej podstawie orzeczono jak w sentencji.

POUCZENIE

1. Od decyzji niniejszej przysługuje stronom – na podstawie art. 127 §1 i §2, art. 129 §1 i §2 KPA – odwołanie do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za pośrednictwem Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w terminie 14 dni od daty otrzymania decyzji.
2. W trakcie biegu 14-dniowego terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna. (art. 127a KPA).

Z faktu wpisania zabytku nieruchomości do rejestru zabytków wynikają obowiązki i uprawnienia regulowane przez n/w akty prawne:

1. art. 5, art. 13, art. 25-30, art. 36, art. 36a, art. 37a-37h, art. 38-41, art. 43-45, art. 47-49, art. 50 ust. 3 i 4, art. 71-79, art. 81-82, art. 83, art. 107a, art. 107c-i, art. 108, art. 110, art. 113, art. 114, art. 117-120 Ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 1292)
2. § 1, § 3-11, Rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 02 sierpnia 2018 r. w sprawie prowadzenia prac konserwatorskich, restauratorskich, robót budowlanych, badań konserwatorskich, badań architektonicznych i innych działań przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków oraz badań archeologicznych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 81)
3. art. 4 ust. 1 pkt 9 lit. d) Ustawy z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 1837)
4. art. 12 ust. 1 pkt 11) Ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 1176)
5. art. 7 ust. 1 pkt 6 Ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2025 r., poz. 707).
6. art. 13 ust. 4, art. 29 ust. 2, art. 45 ust. 2a, art. 68 ust. 3-3a, art. 73 ust. 4, art. 84 ust. 4, art. 96 ust. 1a, art. 109 ust. 1 pkt 4 Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 1145).

Pomorski Wojewódzki
Konserwator Zabytków
Dariusz Chmielewski

Załącznik:

1. kopia mapy ewidencyjnej z zaznaczoną granicą wpisu do rejestru zabytków oraz reliktami bramy wjazdowej

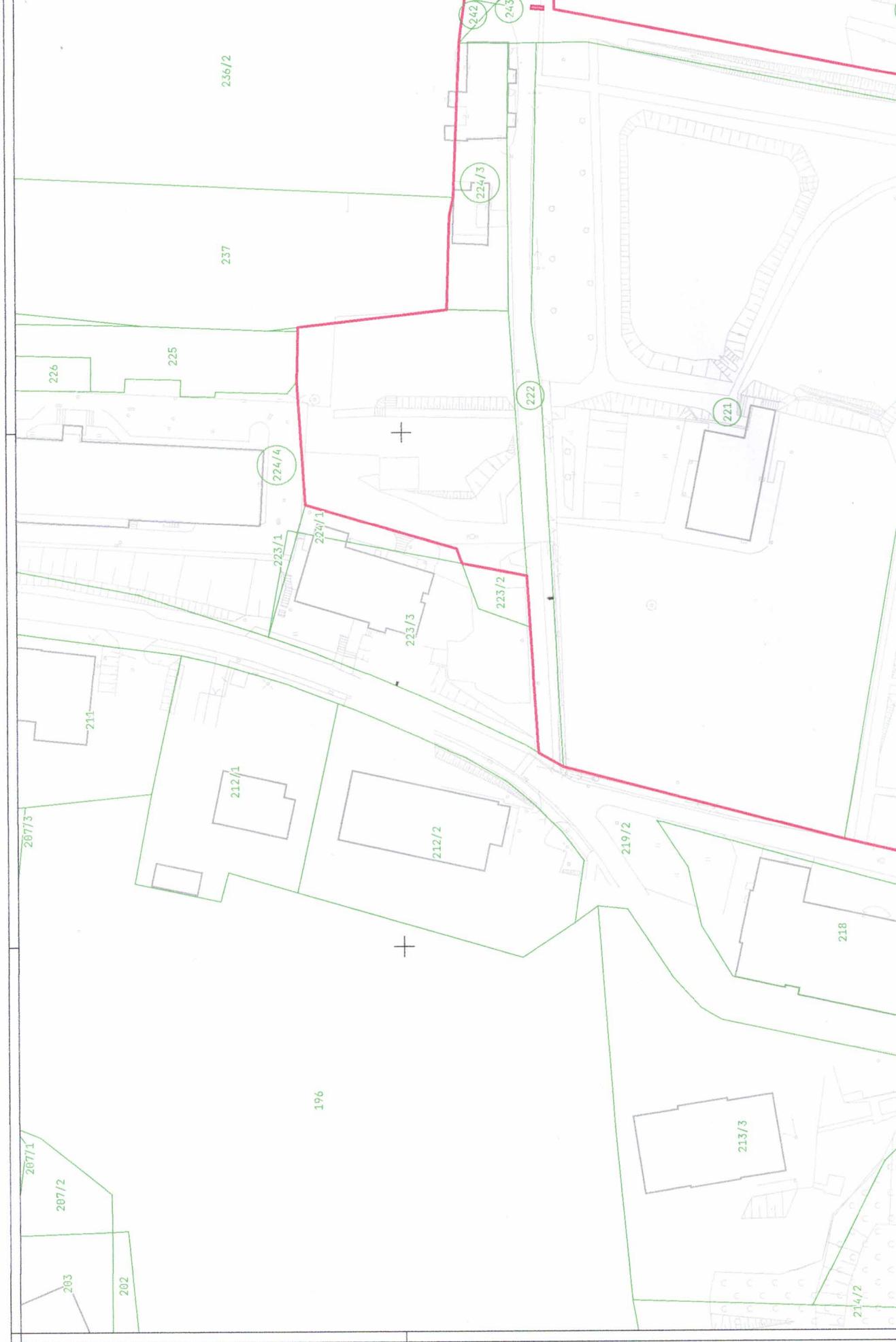
Otrzymuję /ZPO/:

1. Skarb Państwa reprezentowany przez Prezydenta Miasta Gdańska, ul. Nowe Ogrody 8/12, 80-803 Gdańsk
2. Gmina Miasta Gdańska, ul. Nowe Ogrody 8/12, 80-803 Gdańsk
3. Politechnika Gdańska, ul. Narutowicza 11/12, 80-233 Gdańsk
4. Energa-Operator S.A., ul. Marynarki Polskiej 130, 80-557 Gdańsk
5. Quantum Fund S.A., ul. Świętokrzyska 30 m. 63, 00-116 Warszawa
6. Towarzystwo Opieki nad Zabytkami Oddział w Gdańsku, ul. Św. Ducha 109/1, 80-834 Gdańsk
7. Stowarzyszenie Dolina Królewska ul. Bohaterów Getta Warszawskiego 1/3, 80-230 Gdańsk, repr. przez adw. Jakuba Czarneckiego, Kancelaria Adwokacka ul. 6 Sierpnia 14 lok. 5, 90-416 Łódź
8. WUOZ a/a, KP

Do wiadomości (zpo – gdy decyzja stanie się ostateczna):

1. Gmina Miasta Gdańska – Biuro Architekta Miasta, 80-803 Gdańsk ul. Nowe Ogrody 8/12
2. Narodowy Instytut Dziedzictwa, 00-924 Warszawa ul. Kopernika 36/40
3. Gdańskiego Zarządu Dróg i Zieleni, ul. Partyzantów 36, 80 - 254 Gdańsk
4. Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ, III Wydział Księg Wieczystych, 80-822 Gdańsk ul. Żabi Kruk 16

6026600.00

0

0
50 m

Skala 1:1000
Układ współrzędnych geodezyjny: PL-2000 strefa 6 [EPSG:2177]

Woj. POMORSKIE
POW. M. GDANSK
GM. M. GDANSK
OBR. 54
DZ.: 221
220 (część)
215 (część)
436/11 (część)
217
216/2
216/1
213/6 (część)
213/5
222
224/4 (część)
224/3
244/2 (część)
242
243
241
240/2

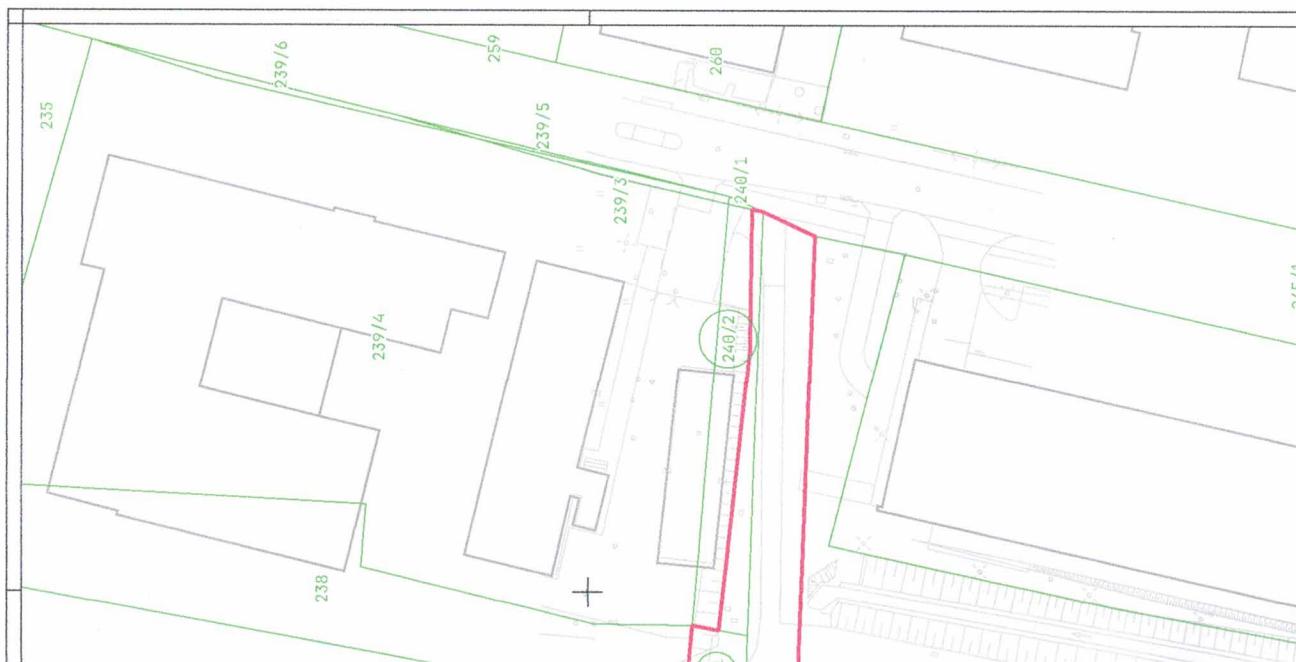
Załącznik graficzny do decyzji PWKZ
Sygn. RD.5140-77 2022.KP
z dnia .....
10-06-2025r.

Granice działyek ewidencyjnych

Numerы дзялек objętyх wpisem
do rejestru zabytków

Budynki

221

Granice parku

Relikty bramy wjazdowej

Podkłady:
Ewidencja Gruntów i Budynków
Elementy Mapy Zasadniczej
Źródło: Powiatowy Zasób Geodezyjny i Kartograficzny
Dostawca: Prezydent Miasta Gdańsk

OPIECZĘTOWANIE

OPIECZĘTOWANIE

OPIECZĘTOWANIE

Tomasz Wojewódzki
Konserwator Zabytków
Dariusz Chmielewski

